

[Korsgaard.]

efter den dertil hørende Valglov, vil det slesvigske Parti faa to Mandater. I det hele vil jo de fleste faa flere, men jeg har Indtryk af, at det interesserer ikke saa meget, saa det forlader jeg. Kun vil jeg lige nævne med Hensyn til Rigstingsvalgene, som jo har spillet en vis Rolle og maaske kan komme til at spille nogen Rolle i den Afstemning, vi staar over for, at efter Tallene ved sidste Valg vil Socialdemokratiet af disse 34 Mandater faa 15, Venstre 6, Konservative 6, Radikale 3, Bondepartiet 1, Kommunisterne 1, Retsforbundet 1 og Nationalsocialisterne 1, altsaa i alt 34.

Dermed skal jeg forlade Tallene paa den Led og gaa over til andre Betragtninger, og jeg vil gerne, til en vis Grad ihukommende den højtærede Finansministers Udtalelse ved en anden Lejlighed gaaende ud paa, at jeg aldrig kunde begejstres, have Lov til at sige, at jeg finder, at det Valg, der fandt Sted den 3. April, i mine Øjne forløb som et fuldkomment Ønskevalg. Det faldt, hvilket min ærede Modkandidat fra Silkeborg-Kredsen vil kunne bekræfte, hvis han finder det Umagen værd, fuldkommen sammen med de Udtalelser, jeg fremsatte ved Vælgermøder, Udtalelser, jeg for øvrigt ikke tror har haft nogen som helst Indflydelse paa Valgets Resultat — det tror jeg i det hele taget ikke at de Udtalelser, de forskellige Kandidater fremsætter, har —, men Udtalelser, der nu i hvert Fald gik ud paa, at man maatte ønske, at Valgets Resultat vilde blive det, at intet Parti blev for stort, og paa den anden Side, at de smaa Partier maatte faa vanskelige Kaar.

Jeg tror, man har Lov til at sige — nu vil jeg begynde med de smaa Partier, for det er de færreste, og dem kan det jo ikke gøre saa meget, om man støder —, at dem gik det egentlig ilde ved det Valg, som vi nylig har overstaaet. Jeg tror at turde sige om Retsforbundet, at dets Tal viser mod Udslettelse. Der røg et Mandat, og jeg kan daarlig tro, at Vælgerne kan holde sammen om et Parti, der kun kan mønstre 3 Mandater efter saa mange Aars Forløb. Bondepartiet gik det egentlig ikke synderligt bedre. Bondepartiet er jo et af Valgets interessante Momenter, idet det paa Trods af, at man havde ventet en kolossal Fremgang for det, viste sig, at det faktisk fik

en Tilbagegang. Saa havde vi de to smaa Partier, der ikke fik noget Mandat. Dem skal jeg ikke opholde mig ved. De fik den Skæbne, de efter min Mening fortjente, og dermed kan være sagt om dem, hvad der er Grund til at sige.

Men saa kommer vi til det for saa vidt ubeskrevne Blad, Nationalsocialisterne. De fik 3 Mandater. De fik dem billigt, som jeg allerede har sagt, de steg, saa vidt jeg erindrings, fra 17 000 til rundt regnet 30 000 Stemmer. Det er for et Parti i Starten med den Valgordning, vi nu engang har, ikke nogen særdeles imponerende Stigning. Nu er det imidlertid kommet herind, og nu har vi ogsaa faaet en Anelse om, hvorledes i hvert Fald dets Form er. Maaske vil vi senere faa at vide ogsaa, hvorledes dets Indhold er, og saa vil det vise sig, om Form og Indhold svarer til, hvad danske Vælgere synes om. Jeg beklager ikke, at vi har faaet Repræsentanter herind, og skulde det vise sig at være daarlige Repræsentanter, saa vil jeg paa ingen Maade heller beklage det, fordi det jo saa vil give sig Udslag i de Valgresultater, som jeg, set fra mit Synspunkt, haaber paa. Men nu faar vi jo se, det er altsaa et nyt lille Parti i Starten. To andre smaa Partier har efter mine Begreber faktisk lidt Skibbrud. Om de, f. Eks. Bondepartiet, kan komme over Skærene og atter sejle for bliden Vind — det er muligt, jeg tror det ikke. Jeg kan ikke tro, at en Bondebevægelse, der praktisk talt slet ingen Føling har med hele Ø-Området, kan komme til at faa nogen Betydning, der virkelig batter. Jeg hilser dette i mange Henseender som noget lykkeligt, og det er en af Grundene til, at jeg mener, dette Valg var et lykkeligt Valg.

Og saa gaar vi over til de fire store Partier, og der skal man jo være forsigtig med Hensyn til, hvad man siger. Jeg begynder med de Radikale, fordi de i Situationen er de mindst interessante. De bevarede Stillingen. Jeg havde hverken ventet Opgang eller Nedgang, jeg havde ingen Anelse om, hvordan det laa. De har nu engang vist gennem Aarene, at de er de 12—14— ja, 14—16 maa man vel hellere sige. Saa mange Stemmer har de, at de kan faa saa mange Folketingsmænd valgt, og det maa man af-finde sig med, og jeg tror ikke, der er Sandsynlighed for store Forskydninger.